

Monique gooide haar leven om en ging het avontuur tegemoet 'Thuis is waar we samen zijn'

Nadat ze genas van borstkanker besluit Monique (59) haar leven volledig om te gooien en samen met haar man wereldreiziger te worden, het avontuur tegemoet. 'Waar we ons ter wereld ook bevinden, wij zorgen er altijd voor dat onze kinderen naar ons toe kunnen komen met kerst.'

We woonden met ons gezin met heel veel plezier op het mooie Curaçao, toen ik in 2009 ziek werd. De diagnose borstkanker verraste me volledig. Ik was nog nooit eerder ernstig ziek geweest en ook bij ons in de familie kwam geen kanker voor. Toen de arts zei: 'Ik zie iets en het is waarschijnlijk borstkanker,' keek ik achterom. Dat was mijn eerste reactie. Ik dacht echt dat hij het tegen iemand anders had, maar helaas ging het wel degelijk over mij.

Ik bleek een tumor van vier centimeter in mijn borst te hebben. Natuurlijk raakte ik even in paniek, maar dat duurde maar kort. Mijn vechtlust won het van de angst. Ik had twee jonge kinderen, ik moest door. Ik was enorm positief, zelfs iets té volgens mijn arts, maar ik was vastbesloten om beter te worden. Het gaf me een prettig gevoel om heel sterk te zijn. Geen enkel moment heb ik de

gedachte toegelaten dat het mis zou kunnen gaan. Ik denk dat de situatie voor mijn man het allermoeilijkste was. Hij voelde zich machteloos, hij wilde heel veel doen, maar kon voor zijn idee zo weinig. Ik ging een intensief behandeltraject in dat alles bij elkaar bijna vier jaar duurde. Alle beschikbare behandelingen heb ik doorlopen: chemo, bestraling,

'Mijn vechtlust won het van de angst, ik had twee jonge kinderen, ik moest door'

een operatie en tot slot ook nog hormoontherapie."

Levenshaast

"Ik overleefde. Mijn ziekte betekende een keerpunt in ons leven. Het roer moest om.

Dat voelde ik heel sterk vanbinnen. Ik werd overvallen door een heel sterke behoefte aan verandering en een drang om alles uit het leven te halen en geen dag meer voor lief te nemen. Levenshaast, noemen ze dat met een prachtig woord en levenshaast is precies wat ik voelde. Er was geen tijd te verliezen. Gelukkig voelde mijn man precies hetzelfde. Hij besloot zijn baan op te zeggen en als zelfstandige aan de slag te gaan, zodat zijn werk niet meer aan een vaste locatie gebonden was. We wilden vrij zijn van spullen, van verplichtingen. Geen vaste lasten, geen hypotheek. We kozen ervoor herinneringen te gaan verzamelen in plaats van bezittingen. In 2012, toen onze kinderen hun eigen avontuur begonnen en naar Nederland

verhuisden om te gaan studeren, verkochten we al onze bezittingen. Het huis, de hele inboedel, ja zelfs de tekeningen van de kinderen deed ik weg, maar daar maakte ik wel foto's van die ik altijd bij

Tekst: Lydia Zifremca - Foto's: privébeziit

Eigen ontwerp T-shirt met favoriete quote: *Grab Life By The Horns*

en ging het avontuur tegemoet

'we samen zijn'

ver van de boom, zij zijn net zo reislustig als wij. Kerstmis is de enige feestdag die we vieren, de enige dag waarop we als gezin samen zijn. Waar we ons ter wereld ook bevinden, wij zorgen er altijd voor dat onze kinderen naar ons toe kunnen komen met kerst. We hebben geen behoefte aan een vaste locatie om ons te settelen, thuiskomen is bij ons en niet gebonden aan een vaste woonplaats. De basis is ons gezin, waar we ook zijn. Thuis is waar we samen zijn. Kerst zullen we altijd samen vieren, maar alle andere feestdagen of verjaardagen meestal niet. Mijn bejaarde moeder bleef achter in Nederland, toen we vertrokken. Natuurlijk vond ze het niet echt leuk, maar ze was er al aan gewend dat we niet standaard heel dicht in de buurt waren.

Dit jaar waren we wel bij haar, we hebben Kerstmis in Nederland gevierd en hadden een vakantiehuis vlakbij mijn moeder gehuurd zodat we veel tijd met haar en de kinderen door konden brengen."

Geluksgevoel

"Vanaf Curaçao vertrokken we met drie koffers. Mijn man leeft uit een koffer en ik uit twee, want voor mij moesten er toch wel iets meer schoenen mee. We reisden naar Sitges in Spanje, vlakbij Barcelona. Daar hadden we een betaalbare plek gevonden waar we de eerste ►

me heb. Een reisplan hadden we niet, we konden overal naartoe. Mijn man en ik waren altijd al reislustig, we hebben vanwege zijn werk al in Taiwan, London en op Curaçao gewoond, waar we het absoluut

heerlijk hadden. Maar toch verlieten wij dat heerlijke eiland en stapten op het vliegtuig. De kinderen vonden het te gek dat we ons oude leven achter ons lieten om te gaan reizen. De appel valt niet

tijd konden verblijven. We pasten op een huis van mensen die tijdelijk afwezig waren, vandaar dat hun huis leegstond en wij erin konden. Het was een heerlijke start van ons nieuwe leven. Vanaf het allereerste moment hebben we alleen maar genoten van onze beslissing. Het was de juiste keuze. Er was geen twijfel en geen spijt, alleen maar dankbaarheid. Het geluksgevoel overheerste en dat doet het nog steeds. Dat geluk hebben we wel zelf gecreëerd, het komt niet vanzelf naar je toe. Kansen krijg je niet, die moet je creëren. Je moet jezelf bij de hand nemen en proberen daar te komen waar je zijn wil. De vrijheid die we nu ervaren door deze manier van leven is enorm en dat is voor ons meer waard dan al het andere. Iedere dag is een verrassing en een uitdaging. We blijven op een bepaalde plek tot we verder willen kijken en dan

Ochtendwandeling in Stellenbosch met op de achtergrond de Simonsberg

‘Mijn ziekte betekende een keerpunt in ons leven. Het roer moest om. Dat voelde ik sterk’

vertrekken we gewoon weer. Soms stoppen we vijftien kilometer verder, maar is het daar toch weer heel anders. We hebben maanden door Europa getrokken, maar op dit moment verblijven we in Zuid-Afrika, een prachtig land. Ik vind het hier heerlijk en voel me er thuis. Wat een heerlijke dag, verzucht ik vaak, als ik de zon op mijn voeten

voel. Een dag die, waar we dan ook zijn, begint met vroeg opstaan en wandelen. Daarna ontbijten we samen en gaat mijn man achter de computer om te werken en ga ik meestal schilderen. Aan het eind van de dag gaan we vaak lokaal uit eten, heerlijk vind ik dat. Samen een wijntje drinken in de ondergaande zon is onze dagafsluiting en het cadeautje

van de dag. Het schilderen heb ik ontdekt net nadat ik de diagnose borstkanker had gekregen. Ik had nooit gedacht dat ik zou kunnen tekenen of schilderen, maar ik bleek het ontzettend leuk te vinden en ook nog talent te hebben. Een vriendin vroeg of ik meeding naar een cursus naaktmodellen tekenen en dat leek me wel spannend. Ik ging mee en ik vond het geweldig. Dat ik het model kon natekenen was een grote verrassing, ik stond enorm van mezelf te kijken. Het schilderen heeft me veel steun gegeven, het leidde me af tijdens de behandelingen en van de jeuk onder mijn pruik. Na die eerste cursus ben ik

blijven schilderen en inmiddels durf ik mezelf wel kunstenaar te noemen. Mijn werk wordt geëxposeerd en verkocht. Dat ging overigens ook niet vanzelf, ik heb er hard voor geknokt om dat te bereiken.”

Toekomst

“De drang naar iets nieuws heeft me ontzettend veel gebracht, ik hoop nog heel lang

langzaam toch eens naar een plek gaan kijken waar we ons later kunnen gaan settelen? Tot nu is dat er nog niet van gekomen en voelen we de noodzaak ook nog niet, maar er zal heus wel een moment komen waarop we onder ogen moeten zien dat we ouder worden en dit niet voor eeuwig kunnen doen helaas, maar ook daar zullen we onze weg wel in

‘Het geluksgevoel overheerst. Dat hebben we wel zelf gecreëerd, het komt niet vanzelf naar je toe’

Kunst aan de Kust van Hermanus

te kunnen reizen. Natuurlijk vragen mijn man en ik ons wel eens af hoelang we dit nog kunnen doen. Zullen we het nog tien jaar volhouden? Blijven we gezond en fit genoeg of moeten we heel

vinden als het zover is. De ervaringen die wij hebben opgedaan, alles wat we hebben gezien, gevoeld en beleefd zijn onbetaalbaar. Het was het juiste om te doen, ik heb er nog geen seconde spijt van gehad.

Enige voorwaarde voor een gelukkig reizend bestaan is dat je het samen als stel wilt doen en dat je relatie goed is, want je zit natuurlijk wel dag en nacht letterlijk heel dicht op elkaar en dat moet je willen en kunnen. Gelukkig zit dat bij ons wel goed. We zijn al meer dan dertig jaar getrouwd en een goed team. We komen uit dezelfde streek, hebben dezelfde interesses, dezelfde humor en kunnen over alles met elkaar praten. Nederland zit onder mijn huid, al ben ik een ingezetene van Curaçao en niet van Nederland. Als er iets naars in Nederland gebeurt, raakt het me nog steeds. Diep vanbinnen ben ik nog steeds een Tukker die dol is op Twente en schrikt van de drukte in Amsterdam. Voor nu bevalt het ons hier in Zuid-Afrika goed, misschien vestigen we ons hier wel, wie zal het zeggen. De toekomst ligt open, niets staat vast, behalve dat we rond willen reizen zolang als het kan. Ik ben benieuwd wat we nog zullen zien en meemaken en ook hoe het leven van onze kinderen verder zal verlopen. Onze zoon woont in Kaapstad en onze dochter zal vast ook wel een keer Nederland verlaten. Ik gun hen net zo'n mooie verzameling ervaringen als die van ons. Ik kan alleen maar hopen dat ze hun dromen waarmaken en hun gevoel zullen volgen, al twijfel ik daar eigenlijk niet aan. Want luisteren naar dat gevoel brengt je als het ware vanzelf op de juiste bestemming, waar dat dan ook is.” ■

Meer zien en lezen over het werk van Monique van Doorn?
Kijk op: www.littlesecretbymonique.com